

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן

י"א.

עין משפט
ג'ר מצוה

ושווה על יריכו. המוטיין אבל לא צידו זין אכזעמיו וצפלק כדך
חול: גב' לאחרים בטובה. ולא בשכר: מערים ומוכר שלו. כן
עושה כל ימות החג: כדי פרנסתו. בהרווחה ולא מיירי זמני שאין
לו מה יאכל: אבל לא באכז. שמולה זכוטו כדי שיוכל לשחזרו יפה:

מתני' הקובר ממו שלשה ימים
קודם הרגל. הואיל ועיקר אצילות
אינו אלא שלשה ימים: צטלה ממנו
גורם שצטע. ללאחר הרגל אינו
צריך לנמנו יומר: שמונה ימים.
קודם הרגל צטלה ממנו גורת שלשים
דהואיל והתחיל יום אחד מן השלשים
אינו צריך לשמור כלום לאחר הרגל
דין שלשים אלא * מותר לאלתר
בזכבותם צגיהון ומספורת: שש
עולה. אירע שצטע צממי אצלו עולה
למנין שצטע: ואינה מפסקה. ללאחר
שצט צריך להשלים שצעה ימי אצלות
עם השצת: והרגלים מפסיקין.
דכי קבר ממו שלשה ימים קודם
הרגל מפסיק האצילות לגמרי ולאחר
הרגל אין משלים כלום: ואין עולין.
דכי קבר ממו צתוך הרגל דלא צטלה
ממנו גורת ז' אין ימי הרגל עולין
למנין ז' ימי אצילות אלא לאחר הרגל
צריך לישב ז' ימי אצילות זו היא
סברתה. אבל בהעתק מנאמתי ואין
עולין דכי קבר את ממו שני ימים
לפני הרגל דלא צטלה ממנו גורת
שצעה אין ימי הרגל עולין למנין
שצעת ימי אצלו אלא לאחר הרגל
צריך לישב ה' ימי אצילות להשלים
לשני ימים שנהג לפני הרגל (ה) ואני
אומר כי טעות סופר הוא דמה
שזכר * שלשה ימים לפני הרגל לאו
דוקא ואפילו שעה אחת לפני הרגל
צטלה ממנו גורת שצעה דהרגל
מפסיק: משחרצ צים המקדש.
שחין לעצרת שטלומין כל ז' ואינו
אלא יום אחד: כשצת. ודינו כשצת

גליון הש"ס
רש"י ד"ה שמונה
ימים וכו' מותר לאלתר
בהבבובות. ע"י יצמות
ממ ע"ל צש"י ד"ה מקום
שמונה ועין לקמן דף כג
ע"ל חו"מ ד"ה כל שלשים:
ד"ה ואין עולין וכו' ג'
לאו דוקא. קשה לי ה' ה' ה'
בהדא מנאחר לקמן דף כ
ע"ל דלמנא מתמני השס
ג"י דוקא כדלמנא ש' ה'
הלכה כמתנא דין דלאחר
שלשה ימים: תוס' ד"ה
ויחזרו וכו' אפי' שריחא
דלאו מלאכה. ע"י עולין דף
י' ע"כ חו"מ ד"ה מכתב:

מוסף רש"י
בטלה הימנו גורת
שבעה. שאין צריך להשלים
אחר הרגל ז' ימי אצלות,
דכיון דעיקר האצילות היינו
ג' ימים ראשונים הוו קודם
לרגל, ציטל הרגל את
האחרונים (ב"ר י"ח).
שמונה. אם קברו ימי
לפני הרגל כיון דיום אחד
של שלשים היה קודם הרגל
ציטל הרגל ממנו גורת
שלשים (שם).

ומשווה על יריכו תכלת לציציתו. פירוש ע"י שניו אצל בתפילין
אי אפשר צשינו צצריך כתיבה תמה וצבעיית תפילין
וצינית לא איירי צמנתי ושמה אין איסור כי אם כתיבה וטויה ומה
שנהגו לכחצו צעוגל לא מצניו הימר (ה) וכן פירש צתוספות הרצ
צשם רצו ואפילו על ידי הדחק על

א ושווה על יריכו תכלת לציציתו: **גב' ת"ר**
כותב אדם תפילין ומזוות לעצמו ושווה על
יריכו תכלת לציציתו ולאחרים בטובה דברי
רבי מאיר ר' יהודה אומר מערים ומוכר את
שלו וחוזר וכותב לעצמו ר' יוסי אומר כותב
ומוכר כדרכו כדי פרנסתו אורי ליה רב לרב
חננאל ואמרי לה רבה בר בר חנה לרב
חננאל הלכה * כותב ומוכר כדרכו כדי
פרנסתו: ושווה על יריכו תכלת: ת"ר שווה
אדם על יריכו תכלת לציציתו אבל לא באבן
דברי ר' אליעזר וחכמים אומרים אף באבן ר'
יהודה אומר משמו באבן אבל לא בפלך
וחכמים אומרים בין באבן בין בפלך אמר רב
יהודה אמר שמואל וכן א"ר חייא בר אבא
א"ר יוחנן הלכה בין באבן בין בפלך והלכה
כותב כדרכו ומוכר כדי פרנסתו: **מתני'**
(ה) הקובר את ממו שלשה ימים קודם לרגל
בטלה הימנו גורת שבעה שמונה בטלו
דאינו גורת שלשים מפני שאמרו ז' שבת עולה
ואינה מפסקת * רגלים מפסיקין ואינו עולין
ר' אליעזר אומר שמוכר בית המקדש * עצרת
כשבת רבן גמליאל אומר * ראש השנה ר' ירמיה
הכפורים כרגלים וחכמים אומרים (ה) לא כדברי
זה ולא כדברי זה אלא * עצרת כרגלים ראש
השנה ויוה"כ כשבת: **גב' אמר רב גורת**
בטלו ימים לא בטלו וכן א"ר הונא גורת
בטלו ימים לא בטלו ורב ששת אמר אפילו
ימים נמי בטלו מ"ט ימים לא בטלו שאם לא
גילה ערב הרגל אסור לגלח אחר הרגל
והתניא

רבינו חננאל
ת"ר כותבים תפילין
ומזוות לעצמן ולאחרים
בטובה, דברי ר' מאיר, ר'
יהודה אומר מערים ומוכר
וחוזר וכותב לעצמו, ר'
יוסי אומר כותב ומוכר
כדרכו כדי פרנסתו. אורי
ליה רב לרב חננאל הלכה
כותב ומוכר כדרכו כדי
פרנסתו. ושווה אדם על
יריכו תכלת לציציתו.
אסיקנא אמר רבי יהודה
אמר שמואל, וכן אמר ר'
חייא בר אבא אמר ר'
יוחנן, טוה אדם בין באבן
בין בפלך. והלכה כותב
ומוכר כדי פרנסתו. **מתני'**
הקובר את ממו ג' ימים
קודם לרגל בטלה הימנו
גורת שבעה, קברו קודם
לרגל שמונה ימים בטלה
הימנו גידית שלשים, מפני
שאמרו, שבת עולה ואינה
מפסקת רגלים מפסיקין
ואינו עולין. כו. אמר רב
גידיות בטלו ימים לא
בטלו. פי' גידיות בטלו,
נדחו גידיות האצילות גבי
הרגל, שיש לו לגלח
והולות זה מגידיות
האצילות. ואם לא גילה
ערב הרגל אסור לו לגלח
אחר הרגל, כי ימים לא
בטלו.

ספרים תפילין ומזוות כדי למוכרם או כדי להניחם ועוד פי' דלתיא
כרצי יוסי לפי מה שפירש שרבי יוסי מממיר ואין ראייה מכאן
שמותב להניח תפילין דלמנא רצי מאיר ורבי יהודה לטעמייהו דסבירא
להו פרק המנאל תפילין (עירובין דף י"ז: ושם) שצת זמן תפילין [ורצ]
ורצה צר צר חנה נמי הכי מצי סברי ואע"ג דכלהו אמוראי דפרק
הקומץ רצה (מנחות דף י"ז: ושם) משמע דלית להו שצת לאו זמן תפילין
הוא אצל ר' יחזקאל בן אבהו היה מציא מן הירושלמי להתיב להניח

דלומר צירושלמי חד צר נש ארצ תפיליו צחולא דמועדא אתא לקמיה דרצ חננאל פי' שיכתוב לו לפי שהיה סופר כדלתיא צמגילה (דף י"ח:)
שלחיה לקמיה דרצה צר צר חנה אמר ליה זל הצ ליה תפילין ואת כחצ כחצ לך דתנן כותב אדם תפילין לעצמו אתא לקמיה דרצ אמר ליה
כתוב ליה פירוש צלא הערמה מתני' פליגא על רצ כותב אדם תפילין ומזוות לעצמו הוא לאחר לא רצ פתר לה ככותב להניח פירוש רצ
מעמיד השמנה להניחם אחר המועד אבל להניחם צמועד שרי ובהלכות גדולות פסק דאסור להניח תפילין צחולו של מועד ולטעם ששמעט
צצבות וימים טובים ימימים ימימה מסתבר שפיר דממעט חולו של מועד ולמנא דדריש (מנחות דף י"ז: מלך לאות ילאו צצבות וימים טובים
שהו צצמתן אות פי' לומר לפי שאין עושין מלאכה כי אם צצבר האצד אבל קשיא למנא דפרשית לעיל (דף ג' ד"ה משקין) דמלאכה דחול
המועד מדרכין היכי ממעט להו ים לומר הואיל ואוכל מנה ויוצב צצוכה אין צריך אות ואם הוא אמת דצחול המועד חייב צתפילין ים
לומר הואיל ועושין מלאכה צו אין אות וימימים ימימה נמי לא ממעט אלא יום טוב דחלוק משאר ימים: **הקובר את ממו.** להכי נקט
קובר דלציבות מתחלת משעת סתימת הגולל כדלמרינן לקמן (דף י"ח: מ:). **ש"ש** ימים. כך הוא עיקר אצילות לכמה מיילי ואמרינן
לקמן (שם: שלשה ימים לכי: **מ"א שצמא** א' במ"ו. הכא הוה ניחא טפי לגרום ימים לענין מאי לא צטלו ואין צריך להגיה דהיא היא:
שאם א' גי' ערב הרגל כו'. ונראה לי דה"ה לא כיצם ולא רחץ ערב הרגל אס מותר לרחוץ ולכבס מצבע צו"ע ולא כיצם ולא
רחץ לא כיצם צרגל והשתא ניחא הא דקתני גורת שצעה צטלו הא ימים לא צטלו ומיהו קשיא לן דקאמר צצמון שצשם שמונות
שלשה מצטלת גורת שצעה אפילו לתנא קמא דמצטלת אפילו ימים שצמא אצא שאלו ראייה למנות שלשים שצטלו לגמרי אפילו גמול והרי"ן
פי' דדוקא לא גילה אצל לא כיצם לא דמותר לכבס אפילו לא כיצם שחא צורך גדול ואין נראה לי טעמו דלם הוא צורך גדול כ"ש
שיש לנו לקנסו צשלא עשה קודם הרגל ונכנס צרגל ולפירוש הקונטרס דמפרש לקמן שאם חל שלישי להיות ערב הרגל שאסור צצחיה
עד הערב זהו עד שחשכה אס כן לא שייך לקנסו צמה שלא רחץ ולא כבס וא"כ ימים לענין מאי לא צטלו גבי שצעה מיהו ים לומר דאם
לא רחץ צרגל אסור לרחוץ אחר הרגל ועוד ים לומר אצד דנקט סיפא גורת נקט צרישא גורת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים
צטלה גורת שצעה הא שני ימים לא צטלה גורת מ"מ פי' אמת מדקאמר צצמון שצשם שגורת שלשה מצטלת גורת ז' כו' משמע שזה
פשוט אפילו לת"ק והשתא מימה לי דכי משני שאם לא גילה צו תינח סיפא אצל צרישא דקאמר צטלה הימנו גורת ז' אמאי נקט גורת
ולענין מאי קאמר ימים לא צטלו וי"ל דאצד דנקט סיפא גורת תנא נמי רישא גורת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים צטלה גורת ז'
הא שני ימים צטלו גורת הא ימים לא צטלו לענין דנוהג דברים צצניעא: